

Thanh Minh

Chương 23 : Chương 23: Chương kết

Edit: Tiểu Vân

Diệp Trầm Tĩnh chớp đôi mắt phượng nhìn hắn, thì ra người đàn ông trầm ổn thận trọng ôn nhu này cũng sẽ có lúc đáng yêu đến vậy, cười rúc rích, thấy cậu cười, Diệp Trọng Tiêu biết bộ dạng vừa rồi của mình nhất định rất là ngu,

Mặt hơi nóng lên, nhưng, hắn rất nguyện ý vì cậu làm những việc ngu ngốc như vậy, rất thỏa mãn.

Diệp Trầm Tĩnh há miệng ngậm thìa cháo nuốt xuống. Trong khoảng thời gian này Diệp Trọng Tiêu không nói gì cả, hai người chỉ dùng ánh mắt và hành động để trao đổi, lặng yên, rất ấm áp, rất thỏa mãn.

Ăn cho tới khi xong hết thì căn phòng cũng đã thổi bay khí lạnh, Diệp Trọng Tiêu đem Diệp Trầm Tĩnh đặt lên trên giường, giúp cậu cởi áo khoác ngoài và áo len, để cậu nằm xong thì đắp chăn bông ấm áp lên.

Nhẹ nhàng vén mái tóc đen bóng trên trán cậu, vừa khẽ hạ xuống vừa hôn, “Ngủ đi, anh ở chỗ này với em.”

Diệp Trầm Tĩnh vươn tay khỏi chăn kéo tay hắn, chớp chớp đôi mắt có chút mệt mỏi, “Tiêu, cùng nhau.” Thoạt nhìn bộ dáng như là thiếu ngủ, nhất định là vì mấy chuyện của mình mà ngủ không ngon.

Diệp Trọng Tiêu cười dịu dàng, Tĩnh cũng quan tâm tới mình, một tháng nay mình cũng không có ngủ đủ, có thể cùng bảo bối ngủ trưa, cầu còn không được nữa là. Giữa mùa đông giá rét Diệp Trọng Tiêu chỉ mặc một chiếc áo sơ mi và khoác áo vét, cũng không có cảm giác lạnh, cởi áo vét bên ngoài ra, bất chấp việc chiếc áo sơ mi cao cấp đắt tiền có thể bị nhăn, leo lên giường đem người trên giường cẩn thận kéo vào trong lòng, thiên hạ ở trong ngực của hắn cọ cọ tìm một chỗ thoải mái làm ổ ngủ.

“Ngủ đi.” Diệp Trọng Tiêu nhẹ nhàng hôn lên mí mắt đang run khẽ, ôn

nhu nói.

Diệp Trầm Tĩnh lẩm bẩm “Ừ” một tiếng, nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau đã phát ra tiếng hít thở đều đều, đang ngủ.

Diệp Trọng Tiêu vẫn nằm không nhúc nhích, không buồn ngủ, chỉ tham lam nhìn ngắm và ôm thiên hạ đang thản nhiên yên bình ngủ, nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

Bốn giờ chiều Diệp Trầm Tĩnh mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, Diệp Trọng Tiêu căn bản là không có ngủ, vừa thấy cậu tỉnh lại đã dịu dàng cung chiu hôn một cái lên trán cậu, ôn nhu nói, “Tĩnh.”

“Ừ.” Diệp Trầm Tĩnh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh dậy, ở trong lòng ngực ấm áp cọ cọ, chớp chớp đôi mắt phượng còn đang mơ màng, “Tiêu?”

“Ừ.” Dáng vẻ của em ấy thật là đáng yêu, Diệp Trọng Tiêu rất muốn hung hăng hôn cậu, nhưng, vẫn nhịn được, chỉ hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cung chiu nhìn cậu.

Diệp Trầm Tĩnh không có muốn ăn uống gì, Diệp Trọng Tiêu lại hâm cháo nóng cho cậu ăn một chút.

“Tiêu, không đi làm?” Diệp Trầm Tĩnh buông chén, no rồi.

“Ngày hôm nay không đi, ở với em.” Diệp Trọng Tiêu cầm chén đi vào nhà bếp rửa, quay lại phòng khách đem cậu kéo lại, “Theo anh trở về?”

“Ừ.” Diệp Trầm Tĩnh không chút do dự đáp.

“Quay về Diệp gia.”

“Được.”

Diệp Trọng Tiêu đến bệnh viện nói với Lương Hạ là hẳn muốn đưa Diệp Trầm Tĩnh trở về, Lương Hạ rất vui mừng vì cuối cùng bọn họ cũng ở cùng nhau, đương nhiên không có ý kiến, có hẳn chăm sóc cho Diệp Trầm Tĩnh cậu cũng an tâm.

Đồ đạc của Diệp Trầm Tĩnh không nhiều lắm, đơn giản đóng gói một chút là có thể xuất phát.

Mạc Diệp Vân cuối cùng cũng được gặp người thiếu niên khiến Diệp đại gia thần hồn điên đảo (chết mê chết mệ), khi biết thiếu niên kia đang mang thai, cậu ta đã kinh ngạc quan sát Diệp Trầm Tĩnh từ trên xuống dưới trái trái phải phải một trận, vốn cậu ta còn muốn lao tới sờ sờ, muốn tìm hiểu cậu bé có chỗ nào khác thường, đáng tiếc Diệp Trọng Tiêu ở một bên nhìn chăm chăm cậu, chỉ cần tay cậu hơi hơi có khuynh hướng tới gần Diệp Trầm Tĩnh, Diệp Trọng Tiêu sẽ dùng ánh mắt giết người nhìn cậu.

Sau cùng có chút ủ rũ phát hiện, chỉ là một thiếu niên bình thường lớn lên có chút xinh đẹp mà thôi, cùng người bình thường không có gì khác nhau. Cậu còn tưởng, Diệp Trầm Tĩnh có thể là một song tính nhân chứ, có cơ hội nhất định phải làm kiểm tra cho cậu bé, xác định suy đoán của mình.

Mạc Diệp Vân lại cảm thấy Diệp Trọng Tiêu quả thực là một tên cầm thú, ngay cả một cậu bé mới lớn cũng không tha, lại còn làm cho người ta mang thai, thật đúng là có bản lĩnh. Hại cậu hồi xưa còn lo hấn bị bắt lặc hay lãnh cảm này nọ, thì ra là giỏi che giấu cái bản chất cầm thú.

end

LINK Truyện:
Thanh Minh

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thanh-minh-3798602.html>

LINK Chương này:

Chương 23: Chương kết

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thanh-minh-3798602/chuong-23.html>